

ника за царството божие, а съ великото примирение на човек — плът от плътта на необятната майка-земя. Ти не си вкусил от сладките плодове на живота, но пазиш красотата му въ най-дълбоките гънки на сърцето си.

Съ възторга, че твой е бъдният ден — само твой и никой няма сила да ти го отнеме — ти вземаш своя дял — най-горчивия от всички — и отминаваш безимен и скъп, спокоен и горд.

Но ти никога няма да узнаеш колко болна е песента ти, когато навън вселената се гърчи въ спазмите на родилка-първеския. . .

Въ синия въздух играят гълъби. Белите им криле трептят въ отблясъците на невидимия залез като малки, белоснежни парцалчета.

Сбогом!

Вечерта пада съ трясъка на улицата и съ острите писъци на фабричните сирени. Мрака точи нишките си през замазания прозорец и дебне съ котешките стъпки на подлец. Полазват милиони паяци и плетат студената и черна мрежа на нощта. И този шум на улицата, който раздрусва мозъка ми, и тези писъци на трамваите, които късат сърцето ми! . . . Спрете камионите, върнете тежките коли, угасете мотоциклетите . . . Минутите пълзят като стоноги скорпиони. Искам мъничко успокоение, мъничко безгрижие, забрава и . . . край.

Чета равномерните стъпки на часовоя въ дългия, мрачен коридор. Струва ми се, че техният отмерен звън е знак на засада. И ме напушва безумен, кисел смях. Та аз съм тук — въ лапите им и белеца на злокобното око блясва над вратата. Но той. . . защо въздиша той? Може би е млад. Може би пролетта е вляла въ жилите му отровния сок на любовта. Не, въздишките му не са въздишки на